

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 7. Verstaet van Godt, dat P. Simon van den Hove, naer Ruremonde
quam woonen.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

*dighe blyfchap. My dunckt dat ick de kinderen van mijn Sufter als in een gekropen sien, ende biddende. Alhoewel fy vande waerheyt, ende vande behoudenisse van haers Susters huysgesin verfekert was: font even-wel eenen bode naer Wassenbergh, quantsuys om vande ghesteltenisse van haer Sufter ende haer huysgesin in dit ghemeyn ongeluck te vernemen: maer als den bode daer quam, sagh hy dat heel huysgesin krijten van blyfchap. Hy sagh voor sijn ooghen, dat haer Sufter geen schaedde geleden hadde, ghelijck-men te Ruremonde uytstroeyde, al was dat huys vol goets, dat vande gebueren tot meerder verfekeringhe aldaer ghevlucht was. Den selven Bode verstont, dat de soldaeten dickwils met brandende fackels ontrent dat huys gheloopen hadde, maer sonder hindernisse, ende bevont alles soo geschiet te zijn, gelijk aen *Agnes* veropenbaert was. Sy eyndicht dit verhael met dese woorden. ick en kan Godt almachtigh niet ghenoech loven ende dancken, van soo veel gratien, die hy aen sijn alderonweerdighste schepselkens doet, tusschen soo vele benauwteden. Hoe Godt sijn goetheyt meer laet blijcken aen een, die d'alderonweerdighste is; hoe sijn eere ende glorie daer door meer vermeerdert wordt; door dien dat hy sijn selven soo laet verwinen door sijn goetheyt, van een soo onnut aerdwormken, ende sijn selven soo ghemeyn maect.*

§. 7. Verstaet van Godt, dat P. Simon vanden Hove, naer Ruremonde quam wonen

SY hadde nu ses volle jaeren den last ghehadt, om *Ioannam* in't gheestelijck leven te verwoerden: Maer met de doot van den Biecht-vader, die haer dit bevolen hadde, socht sy desen last van haer schouderen.

ren af te schudden, ende enckelijck op de schouderen vanden volghenden Biecht-vader te legghen. Niet om dat sy onghewilligh was tot dit goet werck: Maer om dat sy oordeelde sorghelijck te wesen, voor een soo verheven ziele, ghelijck *Ioanna* was, van een Dochter onderwesen ende gheleydt te worden. *Vant als eenen blinden den anderen leyt*, seght sy, *vallen beyde lichtelijck in den gracht*. Met dese ghepeysen bekommert wesende, verstont sy van Godt, dat P. Simon vanden Hove te Ruremonde soude komen, om Rector te zijn; dat desen Pater haeren Biecht-vader soude wesen; dat sy, ende *Ioanna* haer Leer-dochter onder sijn bestieringhe grooten voortganck soude doen; maer wederom soude moeten komen tot het schrijven, dat den overleden Biecht-vader niet bevolen en hadde. Dit schrijven was teghen haer gheneghentheydt, ende dese waerschouwinghe, die sy van Godt ontsonck, veroorsaecte eenighe beroerte in haer ghemoet: Doch gaf sich over in Godts wille, met voor-nemen van desen toekomenden Biecht-vader in alles te volghen, als Godt self.

S. 8. *Vvort wonderlijck van Godt bewaert over wegh.*

GOdth heeft haer menighmael in groote perijckelen wonderlijck bewaert, als sy van d'een plaetse naer d'andere reysde, waer van ick een gheval hier sal stellen. Van Ruremonde naer Nimmeghen te schepe vaerende, met ander gheselschap, ende komende tot Mooock, de plaetse daer 't schip moest aen-legghen; saeghen sy veel krijghs-volck op de heyde ligghen, doorde welcke sy te lande moesten passeren. Dese soldaeten pasten op het volck dat met dit schip aen